

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **T. D. T.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2016, č. j. 1 A 81/2015 - 65,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 28. 3. 2015, č. j. KRPA-51654-123/ČJ-2011-000022, bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) body 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku, počínaje od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

[2] Žalobce podal proti citovanému rozhodnutí odvolání, které zamítla žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 10. 2015, č. j. CPR-13736-7/ČJ-2015-930310-V234, a rozhodnutí potvrdila.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k městskému soudu. Rozsudkem ze dne 15. 12. 2015, č. j. 1 A 81/2015 - 33 městský soud žalobu zamítl. Citovaný rozsudek zrušil ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 4. 2016, č. j. 7 Azs 6/2016 - 36, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Městskému soudu vytkl, že o soudním řízení nevyrozuměl děti žalobce (D., nar. X, K. nar. X, a P., nar. X), které byly účastníky řízení o správním vyhoštění, a nevyzval je k vyjádření, zda budou v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Z těchto důvodů zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[4] Vázán výše uvedeným názorem rozhodl městský soud o podané žalobě rozsudkem ze dne 14. 7. 2016, č. j. 1 A 81/2015 - 65, kterým žalobu opětovně zamítl. Před rozhodnutím zaslal dětem žalobce (D., K. a P.) výzvu ve smyslu § 34 s. ř. s., na tuto však nebylo nijak reagováno. Městský soud se znovu zabýval důvodností žalobních námitek a nepřisvědčil jim. Městský soud po shrnutí závěrů judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neshledal, že by důsledkem správního vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Městský soud poukázal na to, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce nesdílí společnou domácnost s žádnou osobou. Ve vztahu k uváděným vzbám stěžovatele k jeho dětem městský soud poukázal na to, že o kontakt s nimi se pokusil až v roce 2012, předtím o ně neprojevoval 10 let zájem. Děti s ním nežijí, jsou v pěstounské péči. I když došlo k navázání vztahu, nelze říci, že vztah žalobce a jeho dětí je takové intenzity, která by odůvodňovala použití ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Silné vazby mezi rodičem a dítětem se budují od jejich narození a na jejich sílu má vliv mimo jiné i jejich intenzita. Městský soud nepřisvědčil ani námitkám poukazujícím na nutnost zrušení rozhodnutí o vyhoštění z důvodu, že děti žalobce nebyly vyslechnuty. Poukázal na výše uvedené a doplnil, že děti byly v řízení zastoupeny zákonnými zástupci, kterým bylo umožněno se k věci vyjádřit. Městský soud nepřisvědčil ani námitkám poukazujícím na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a porušení ustanovení o řízení před správními orgány. Správní orgány zjistily skutečný stav věci, vypořádaly se všemi návrhy a námitkami žalobce vč. odvolacích námitek. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu zamítl jako nedůvodnou.

III.

[5] Proti citovanému rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost.

[6] Stěžovatel předně poukázal na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, kterou spatřuje v nedostatečném vypořádání jednotlivých žalobních námitek. Konkrétně námitek poukazujících na nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, na porušení zásady materiální pravdy, jakož i na nevypořádání odvolacích tvrzení. Stěžovatel dále nesouhlasil se závěry městského soudu ve vztahu k namítanému zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele. Podle stěžovatele městský soud banalizuje intenzitu vztahu k jeho dětem. Tento vztah je natolik intenzivní, že znemožňuje jeho vyhoštění. Městský soud rovněž pochybil, když neshledal důvodnou žalobní námitku poukazující na porušení § 29 odst. 4 správního řádu. Podle stěžovatele nemělo být vydáno správní vyhoštění, doba vyhoštění je nepřiměřená a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů. Správní orgány opomněly zjišťovat skutečnosti svědčící v jeho prospěch.

[7] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Stěžovatel požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[8] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své rozhodnutí a rozsudek městského soudu, se kterým se plně ztotožnila.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.)

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval tímto stížním důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[11] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

[12] Nejvyšší správní soud nepominul ani náleží Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I 741/06, (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, neryhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“*. Ostatně Ústavní soud i v náleží ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: *„[s]oudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“*.

[13] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírký rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo námeč žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající*

z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“.* Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“.**

[14] Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[15] Uvedeným požadavkům napadený rozsudek vyhovuje. Městský soud se zabýval uplatněnými žalobními námitkami, reagoval na ně a uvedl, z jakých důvodů je nepovažuje za důvodné. Městský soud se přitom explicitně zabýval i námitkami poukazujícími na nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, na porušení zásady materiální pravdy a na nevypořádání odvolacích námitek. Stejně tak městský soud vypořádal i další žalobní námitky. Byť si lze představit podrobněji zdůvodněnou argumentaci, nezpůsobuje způsob zvolený městským soudem nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému městským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nepřezkoumatelnost v daném případě nezpůsobuje ani to, že městský soud převzal část argumentace ze správních rozhodnutí (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130. Ani nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[16] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám, ve kterých stěžovatel namítal, že městský soud pochybil při posuzování zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele.

[17] Městský soud při posuzování zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele správně vycházel ze závěrů konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, Nejvyšší správní soud vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „*imigrační historii*“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je přitom třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

[18] Jak správně uvedl městský soud, správní orgány se ve svých rozhodnutích důkladně zabývaly otázkou, zda rozhodnutí o vyhoštění představuje zjevně nepřiměřený zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu výše uvedeného. Bylo zjištěno, že stěžovatel nesdílí společnou domácnost s žádnou osobou, kterou stěžovatel uvádí jako důvod, pro který nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Co se pak týče vztahu k jeho dětem, o kontakt s nimi se pokusil až v roce 2012 (v útlém věku dětí byly umístěny mimo rodinu, žily v dětském domově a následně v pěstounské péči, po dobu 10 let o ně neprojevoval zájem). I když tedy došlo k navázání vztahu, nelze říci, že vztah stěžovatel a jeho nezletilých dětí je takové intenzity, která by odůvodňoval použití ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Silné vazby mezi rodičem a dítětem se budují od jejich narození a na jejich sílu má vliv mimo jiné i jejich intenzita. Ani v současné době se stěžovatel nepodílí na výchově ani výživě dětí, a proto vztah mezi stěžovatelem a dětmi nelze považovat za fungující rodinnou vazbu, jejíž přetrhání by bylo v rozporu s mezinárodními závazky. Stejně tak se správní orgány (a následně i městský soud) zabývaly i dalšími výše uvedenými kritérii, neshledaly však jejich naplnění. Mj. poukázaly na to, že stěžovatel je ve věku 54 let, což nelze označit za věk obzvláště zranitelný, je zdravý a na území Vietnamu má manželku a jedno zletilé dítě. Opakovaně přitom porušoval právní předpisy a pobýval na území České republiky nelegálně. V minulosti byl již vyhoštěn a pravomocně odsouzen za porušení práv k ochranné známce. Před zahájením řízení o vyhoštění byl zajištěn Policií ČR při útěku od prodejního stánku. Stěžovatel při útěku shazoval policistům pod nohy různé předměty s cílem ztížit pronásledování. Pokusil se na policisty zaútočit kovovou tyčí. Správní orgány se dále zabývaly i délkou pobytu stěžovatele na území, vazbami stěžovatele k zemi původu atp. Městský soud pak závěry správních orgánů převzal a dále rozvedl k žalobním námitkám. S ohledem na výše uvedené nesouhlasí Nejvyšší správní soud se stěžovatelem, že by městský soud pochybil při posuzování zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele. I podle názoru Nejvyššího správního soudu nedosahuje tento vztah intenzity, pro který by nebylo možno stěžovatele na jeden rok vyhostit. Ostatně ani v kasační stížnosti stěžovatel netvrdil a relevantně nedokládal, že by v poslední době došlo k dalšímu zintenzivnění kontaktu mezi stěžovatelem a jeho dětmi (např. že by stěžovatel děti

pravidelně navštěvoval, věnoval se jim, žádal o jejich vrácení zpět do péče atp.). V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje (srv. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, a dále usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Stejný postoj v minulosti zaujal rovněž ESLP např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, či rozsudku velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal ani takové porušení § 29 odst. 4 správního řádu, pro které by bylo nutno zrušit rozhodnutí o vyhoštění. Jak vyplývá ze správního spisu, děti stěžovatele měly ve správním řízení postavení účastníků řízení se všemi právy a povinnostmi, které se k tomu váží (vč. práva podat vyjádření k věci). Děti stěžovatele byly v rámci řízení zastoupeny svými zákonnými zástupci, kterým bylo umožněno se k věci vyjádřit (§ 29 odst. 4 věta druhá správního řádu), čehož i využily. Ani z jejich výpovědí však nevyplývalo, že by vztah stěžovatel k dětem byl natolik intenzivní, že by jej nebylo možno vyhostit. Nelze přehlédnout, že městský soud v návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 7 Azs 6/2016 - 36, vyzval děti stěžovatele k tomu, aby uplatňovaly práva ve smyslu § 34 s. ř. s. (vč. práva podat vyjádření k věci, práva žádat, aby jim bylo při soudním jednání uděleno slovo atp.), žádné z dětí na tuto výzvu nezareagovalo.

[20] Pokud pak stěžovatel v obecné rovině namítal, že mu nebylo možno uložit správní vyhoštění, nelze s ním souhlasit vyhoštěním. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že stěžovatel pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a víza a opakovaně porušoval právní předpisy: Tímto jednáním jednoznačně naplnil podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a ust. § 119 odst. 1 písm. c) body 1, 2 zákona o pobytu cizinců, které umožňují vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatel ostatně ani nezpochyboval, že by se předmětných protiprávních jednání dopustil. Stejně tak není důvodná námitka stěžovatele poukazující na nepřiměřenost správního vyhoštění. V daném případě mohl správní orgán stěžovatele vyhostit až na dobu pěti let, přičemž stěžovatel byl vyhoštěn na dobu jednoho roku. Správní orgán se tedy jednoznačně pohyboval v rámci stanoveného zákonného limitu, při jeho dolní hranici. Délku vyhoštění řádně odůvodnil (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 - 36). V takovém postupu nelze spatřovat ani porušení zásad činnosti správních orgánů, jak rovněž tvrdil stěžovatel. Stěžovateli nelze přisvědčit ani v námitkách poukazujících na vady v řízení před správními orgány. Postup správních orgánů odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (zásada materiální pravdy), jakož i dalším zásadám správního procesu. Věc hodnotily s přihlédnutím ke všem okolnostem dané věci, přičemž zjišťovaly i okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42). Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány respektovaly všechny procesní zásady. Ostatně stěžovatel námitky poukazující na porušení zásad správního řízení, jakož i některé další námitky uplatňoval pouze v obecné rovině a ve stejném rozsahu se jimi mohl zabývat i Nejvyšší správní soud (srv. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 488/2005 Sb. NSS, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, či ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 - 86). Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost, pro kterou by bylo nutno rozhodnutí správních orgánů či soudu zrušit. Jejich rozhodnutí mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Nejvyšší správní soud jejich závěry plně přebírá.

[21] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud nerozhodoval v řízení o kasační stížnosti o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2016

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu